

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (neljäs jaosto)
30 päivänä syyskuuta 2003

Asia T-296/01

Antonio Tatti
vastaan
Euroopan yhteisöjen komissio

Henkilöstö – Arviointikertomus – Arviointikertomuksen myöhästynyt
vahvistaminen – Arviointimenettelyn sääntöjenmukaisuus – Kumoamiskanne –
Vahingonkorvauskanne

Täydellinen teksti ranskan kielellä . . . . . II - 1093

Aihe: Kanne, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaaditaan yhtäältä kumoamaan päätös, jolla hyväksyttiin kantajasta ajanjaksolle 1.7.1995 – 30.6.1997 laadittu lopullinen arviointikertomus, ja toisaalta määräämään vahingonkorvauksia.

Ratkaisu: Päätös, jolla hyväksyttiin kantajasta ajanjaksolle 1.7.1995 – 30.6.1997 laadittu lopullinen arviointikertomus, kumotaan. Komissio velvoitetaan maksamaan kantajalle 1 500 euroa korvauksena hänelle aiheutuneesta henkisestä kärsimyksestä. Komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tiivistelmä

1. Henkilöstö – Arviointi – Toimielimen sisäinen ohje, joka koskee arviointimenettelyä – Oikeusvaikutukset (Henkilöstösääntöjen 43 ja 110 artikla)

2. Henkilöstö – Arviointi – Arviointikertomus – Vahvistaminen – Kyseessä olevan yksikön antama sääntö, jolla vahvistetaan ylennyspisteiden katto ja keskiarvo – Arviointikertomuksen laatijan päätösvapauden loukkaaminen (Henkilöstösääntöjen 43 artikla)

3. Henkilöstö – Arviointi – Arviointikertomus – Arviointikertomuksen myöhästynyt vahvistaminen, jota ei voida hyväksyä – Henkistä kärsimystä aiheuttaneen virkavirheen edellytys – Virkamiehen vastuun puuttuminen myöhästymisestä (Henkilöstösääntöjen 43 artikla)

1. Yhteisöjen toimielimen päätös, joka on annettu tiedoksi sen koko henkilöstölle ja jolla pyritään takaamaan asianomaisille virkamiehille samanlainen kohtelu arviointimenettelyssä, muodostaa, vaikka sitä ei voidakaan pitää henkilöstösääntöjen 110 artiklassa tarkoitettuna yleisenä täytäntöönpanosäännöksenä, sisäisen ohjeen ja sitä on sellaisena pidettävä ohjeellisena menettelysääntönä, jonka hallintoviranomainen on itselleen asettanut ja josta se ei voi yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamisen uhalla poiketa, jos se ei täsmennä siihen johtaneita syitä.

(ks. 43 kohta)

Viittaukset: asia 190/82, Blomefield v. komissio, 1.12.1983 (Kok. 1983, s. 3981, 20 kohta) ja asia T-63/89, Latham v. komissio, 24.1.1991 (Kok. 1991, s. II-19, 25 kohta).

2. Arviointikertomuksen laatijalla virkamiehen suoritusten arvioinnissa olevaa päätös vapautta loukataan yksikön antamalla säännöllä, jota arviointikertomuksen laatija pitää sitovana ja jolla vahvistetaan ylennyspisteiden katto ja keskiarvo voimassa olevien, arviointia koskevien ohjeiden vastaisella tavalla.

(ks. 49 kohta)

3. Hyvä hallintotapa sekä virkamiesten etujen suojaaminen edellyttävät, että hallinto huolehtii, että arviointikertomukset laaditaan säännöllisesti henkilöstösäännöissä edellytetyinä ajankohtina. Arviointikertomusten laatimisen viivästyminen voi sellaisenaan aiheuttaa vahinkoa virkamiehelle, sillä hänen uransa kehittymistä voi haitata se, ettei arviointikertomusta ole silloin, kun häntä koskevia päätöksiä tehdään. Virkamiehelle, jonka henkilökansio on sääntöjenvastainen ja puutteellinen, aiheutuu tämän vuoksi henkistä kärsimystä, joka johtuu virkamiehellä hänen ammatillisesta tulevaisuudestaan olevasta epävarmuudesta ja huolesta. Näin ollen sellaisten erityisten syiden puuttuessa, joiden nojalla kyseinen viivästyminen olisi perusteltua, hallinto on tehnyt virheen, jonka perusteella sille on voinut syntyä vahingonkorvausvastuu.

Sen sijaan virkamies ei voi esittää valitusta häntä koskevan arviointikertomuksen laatimisessa tapahtuneesta viivästyisestä silloin, kun tämä viivästyminen johtuu hänestä itsestään ainakin osittain, tai silloin, kun virkamiehen osallisuus viivästyttämisessä on huomattava. Kuitenkaan vain siitä seikasta, että virkamies on arviointimenettelyn yhteydessä käyttänyt voimassa olevien, asian kannalta merkityksellisten säännösten mukaisesti mahdollisuutta saattaa asia erilaisten sellaisten viranomaisten käsiteltäväksi, joilla on oikeus puuttua kyseiseen menettelyyn, ei johdu, että virkamies olisi huomattavalla tavalla vastuussa viivästyttämisestä.

(ks. 58 – 65 kohta)

Viittaukset: yhdistetyt asiat 156/79 ja 51/80, Gratreau v. komissio, 18.12.1980 (Kok. 1980, s. 3943, 15 kohta); yhdistetyt asiat 173/82, 157/83 ja 186/84, Castille v. komissio, 6.2.1986 (Kok. 1986, s. 497, 36 kohta); asia T-73/89, Barbi v. komissio.

8.11.1990 (Kok. 1990, s. II-619, 41 kohta); asia T-20/89, Moritz v. komissio,
16.12.1993 (Kok. 1993, s. II-1423, 50 kohta); asia T-59/96, Burban v. parlamentti,
28.5.1997 (Kok. H. 1997, s. I-A-109 ja s. II-331, 44 ja 50 kohta) ja asia T-187/01,
Mellone v. komissio, 12.6.2002 (Kok. H. 2002, s. I-A-81 ja s. II-389, 77 – 79 kohta).